

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מנהכים

פרשת כי תבוא לאומאן
שנת תשפ"ו



גליון
ק"ע

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- אויפבויען א אידיש קינד -

דער ציל פון א מוסד

וואס איז דער ציל פון עפענען א מוסד? מען עפנט נישט קיין מוסד מיטן ציל פדי צו קענען מאכן סדר מיט די קינדער און מאכן א שטארקע דיסציפלין, אדער אז די קינדער זאלן זיין א גאנצן טאג אן זיך רירן פון פלאץ, און זיכער נישט פדי עס זאל דינען אלס א פלאץ פאר די מחנכים וואו זיי וועלן פאקומען פבד און די קינדער וועלן זיי פאלגן.

דער גאנצער תכלית פון א מוסד איז בלויז מען זאל קענען אריינלייגן אין די קינדער אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, לערנען מיט זיי די הייליגע תורה, און זיי געבן ווארעמקייט און ליבשאפט. נאר פדי דאס צו קענען אויסלערנען, מוז זיין דרך ארץ און דיסציפלין; אבער דאס איז נישט דער עיקר ציל, דאס איז בלויז א הכנה אנצוגרייטן די קינדער אז ווען מען וועט אנקומען צום ציל - זאל עס האבן די ריכטיגע השפעה.

מען קען נישט בלייבן שטעקן א גאנץ יאר נאר ביי דיסציפלין, און א גאנץ יאר פראסקענען די קינדער צוליב דעם. מען דארף זען צוצוקומען צום אמת'ן ציל פון זאגן פאר די קינדער אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, און אויפבויען די קינדער דורך זאגן פאר יעדן קינד: "דו ביסט א גוט קינד".

אריינבלאזן א חיות

דער פליכט פון א מחנך איז אריינצובלאזן אין יעדן קינד א חיות און א לעב האפט; געבן א שמייכל, א גלעט און א גוט ווארט פאר יעדן קינד. דאס איז 'לעבן' פאר די קינדער.

עס זענען דא קינדער וואס זענען זייער דערשראקן און אומזיכער מיט זיך אליין, זיי טראכטן פסדר: 'מען דארף מיר? אדער מען דארף מיר? נישט?' 'בין איך עפעס ווערד? אדער בין איך גארנישט ווערד?' דאס קומט ווייל זייערע עלטערן שרייען אויף זיי יעדע נאכט: "דו וועסט קיינמאל נישט חתונה האבן!" אדער "דו קענסט גיין צו א צווייטע משפחה!" אזעלכע ווערטער מאכן דאס קינד שפירן אז ער איז גארנישט ווערד.

דערפאר איז זייער וויכטיג אויפצובויען די קינדער און זיי געבן גוטע ווערטער.

געבן א גלעט און א שמייכל

דער אייבערשטער האט טאקע געהייסן אז קינדער דארפן זיך אויפשטעלן און האבן דרך ארץ פאר א מחנה, אבער דאס מיינט נאכנישט אז א מחנה ווערט אזוי הויכגעשעצט ווי א מלך אדער א מלכה, אז עס זאל שוין נישט פאסן זיך אראפצובלייגן צו א קינד און אים געבן א גלעט.

אויב א קינד גייט אייך אריבער, געבט אים א גלעט און א גוט ווארט. עס איז דא א בריוו אין ספר אשר בנחל (חלק קא, מכתב כג אלף שלא) וואו מוהרא"ש שרייבט

צו עלטערן וואס האבן פארפירט אויף א געוויסן מלמד, אז ער איז נישט געזונט ווייל ער גלעט די קינדער. האט זיי מוהרא"ש צוריק געשריבן: "אפשר זענען גאר די עלטערן די וואס זענען נישט געזונט... א מלמד וואס גלעט זיינע תלמידים איז בכלל נישט קיין פראבלעם. דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו פלעגט אלס מלמד גלעטן און קושן זיינע תלמידים; ער האט געקוקט אויף יעדן אידיש קינד ווי א טייערע דיאמאנט, א הייליגע נשמה פונעם אייבערשטן".

א קינד וואס האט געשפעטיגט

אויב א קינד איז אנגעקומען שפעט אין פתח און עס איז דא א תקנה אינעם מוסד אז מען דארף זיין שטרענג צום קינד, מיינט דאס נישט אז דער מחנך זאל אויפנעמען דאס קינד מיט א פנים זעפנות. זאל דער מנהל אדער די אפיס שטאב אויספאלגן דאס וואס זיי האבן איינגעפירט; דאס האט גארנישט צו טון מיטן מחנך. דער מחנך דארף אויפנעמען דאס קינד הארציג מיט א שמייכל.

פארוואס קומט זיך פאר א קינד וואס האט פארשפעטיגט, אז מען זאל אים אויפנעמען ברוג'דיג און אים פארהאלטן: "עצט קומט מען?!" א קינד איז דאך נישט שולדיג פארן שפעטיגן. קען דען נישט פאסירן ביי א מחנך אליין, אז ער אדער זיינע קינדער זאלן אמאל פארשלאפן? עס קען זיין אז דאס קינד האט בלויז פארשפעטיגט מיט איין מינוט און פארפאסט זיין פאס, און ער קען דאך נישט קומען אליין; ער איז

מיינע צעטלעך, און דאס גלייכן, כדי דאס קינד זאל חס ושלום נישט אינגאנצן חרוב ווערן.

נישט אייביג ווען א קינד קומט זיך נישט אויס מיט זיין מחנה, מיינט עס אז דאס קינד איז שולדיג; איר האט דאך נישט אויסגעהערט ביידע צדדים צו וויסן ווער עס איז באמת שולדיג. עס זענען דא מחנכים וואס מאכן פון יעדע זאך א חוצפה. למשל, אויב מען געבט א פסק פאר א קינד און דאס קינד בלייבט קוקן אויפן מחנה, וועט מען אים פארהאלטן: **"פארנוואס קוקסטו מיר אזוי אן?"** אויב ער וועט אוועקקוקן, וועט מען אים פארהאלטן: **"פארנוואס קוקסטו אוועק?"** **קוק אויף מיר!** אזוי קען מען יעדע מינוט טרעפן חוצפות וואס דאס קינד באגייט.

די חכמה פון א מחנה איז צו ניצן זיין שכל און פארשטיין פארנוואס א קינד שטערט די פתה. געווענליך איז די סיבה פשוט ווייל דאס קינד דארף אביסל אויפמערקזאמקייט; ער טראכט: 'אפֿשר אזוי וועט מען אנהייבן קוקן אויף מיר'. דערפאר, אויב דער מחנה וועט קוקן אויף יעדן קינד, געבן פאר יעדן א שמייכל און א גלעט, וועט קיינער מער נישט זוכן צו שטערן די פתה.

מען מעג אמאל פארהאלטן קינדער און רעדן שטרענג כדי מחזק צו זיין די דרך ארץ אין פתה, אבער אנשטעמפלען א קינד אלס א 'מחוצף' און פירן חשבונות: 'ווער נאך איז א מחוצף? און ווער נאך איז א מחוצף?' - דאס איז נישט ריכטיג.

טראכט אריין: 'אפֿשר וועט איינע פון די קינדער אויסוואקסן א מחנה און מיינ קינד וועט לערנען ביי אים אין פתה, מיט וואס פאר א פנים וועל איך אים קענען באגעגענען ביי אן אסיפת ההורים, ווען איך וועל געדענקען ווי אזוי איך האב זיך באצויגן צו אים?'

א געטרייער מחנה ארבעט מיט הארץ

עס לוינט נישט צו זיין א מחנה א גאנץ יאר אויב דער ציל איז בלויז כדי אהיימצוברענגען די ארעמע געהאלט וואס מען צאלט פאר די איינגעשטעלטע אין א מוסד.

תפארת התורה". דער בחור איז געווען אביסל צוריקגעבליבן, און ער פלעגט אנקומען אין ישיבה בלויז געציילטע מאל דורכאויס דעם יאר. איין טאג ווען ער איז ענדליך געקומען אין ישיבה, האב איך זיך מתבודד געווען מיטן אייבערשטן צי איך זאל אים פארהאלטן פארנוואס ער קומט נישט געהעריג אדער אים ענדערש גארנישט זאגן. למעשה איז מיר אויסגעקומען אז איך זאל פרוברירן צו מאכן א שמועס מיט אים איבער דעם.

איך בין צוגעגאנגען צום בחור און אים געפרעגט: **"וואס איז די מעשה?"** האט ער מיר צוריק געפרעגט מיט א תמימות: **"וואס פאר א מעשה?"** האב איך אים געזאגט: **"מען קען נישט קומען בלויז איין מאל א זמן, דא איז נישט קיין כולל"**, האט ער מיר צוריק געפרעגט: **"איך פארשטיי נישט; אויב עס וואלט יא געווען א כולל, וואלט מען יא געקענט קומען איין מאל א זמן?"**

ווען איך האב געהערט זיינע ווערטער, האב איך געטראכט צו מיר: 'ער האט מיר זייער גוט געענטפערט, עס וואלט אים געקומען א קוש אויפן שטערן... ער איז געבער נישט אזוי קלוג און ער פארשטייט נישט ווען מען רעדט צו אים אויף אזא אופן'.

דאס איז אויך געווען פאר מיר א לימוד ווי אזוי מען דארף רעדן צו קינדער וואס זענען נאכנישט אזוי קלוג. קינדער פארשטייען נישט ווען מען רעדט צו זיי סארקאסטיש; וואס מען וויל זיי זאגן, דארף מען זאגן קלאר און דיטליך.

נישט יעדע זאך איז חוצפה

אויב א מחנה זעט ווי א קינד וואלגערט זיך טעגליך אינדרויסן פון פתה, ווייל ער קען זיך עפעס נישט אויסקומען מיט זיין מלמד אדער לערערין, דארף מען אכטונג געבן נישט צוצווייגן צום קינד און צווייגן זאלץ אויף זיינע וואונדן דורך אים פארהאלטן: **"וואס גייט שוין ווייטער פאר?"**

מען דארף פרוברירן צו העלפן דאס קינד און אים געבן לופט צום לעבן. זאגט פארן קינד: **"קום מיר העלפן מאכן קאפיס", אדער: "העלף מיר מסדר זיין**

אנגעוויזן אויף זיינע עלטערן זיי זאלן אים מסדר זיין א וועג וויאזוי אנצוקומען, און עס קען נעמען צייט ביז זיי טרעפן א וועג.

פארנוואס זאלן קינדער בלייבן א גאנץ לעבן מיט שלעכטע זכרונות פון זייערע מחנכים, אז מען האט זיי געפייניגט אלס קינד פארן שפעטיגן?!

זיכער טאר מען בשום אופן נישט זאגן פאר א קינד: **"גיי צוריק אהיים, מען קען נישט קומען אזוי שפעט"**. אויסער דעם וואס דאס צעקלאפט דאס קינד, איז דאס אויך פשוט נישט שכל'דיג; ווייל אויב די איבריגע קינדער וועלן זען אז פארן שפעטיגן ווערט מען אהיימגעשיקט, וועלן עס אלע נאכמאכן און קומען שפעט כדי צו קענען בלייבן שפילן אינדערהיים. בפרט ווען עס קומען די זומער טעג, וועלן אלע קינדער וועלן בלייבן אינדרויסן פון פתה כדי צו קענען בויען בודקעס אין וואלד; האט מען דאך גארנישט אויפגעטון.

נישט רעדן סארקאסטיש

מען טאר נישט רעדן צו קינדער סארקאסטיש, צום ביישפיל: **"דו קענסט גיין זוכן א צווייטע מוסד!"** ווייל קינדער פארשטייען נישט דעם סארט שפראך.

וואס זאל א קינד טון ווען מען זאגט אים: **"דו קענסט גיין צו א צווייטע מוסד?"** האט דען דאס קינד אליין אויסגעקליבן דעם מוסד? און צי ווייסט א קינד בכלל ווי אזוי מען גייט אריבער צו אן אנדערן מוסד? וואס ווילסטו דא פונעם קינד? פארנוואס רעדסטו צו אים אזוי קרום?!

די זעלבע זאך איז ווען מען זאגט פאר א קינד: **"אז דו פירסט זיך אזוי אויף, דארפסטו מער נישט קומען אין פתה"**. וואס זאל דאס קינד יעצט טון? קיין איין קינד וויל דאך באמת נישט קומען אין חדר אדער אין שולע; דערמאנט אייך אליין ווי איר האט אויך נישט געוואלט קומען לערנען! אונזער גאנצע ארבעט איז טאקע דאס, אריינצוברענגען אין די קינדער א חשק צו וועלן קומען אין חדר און אין שולע.

איך האב אמאל געהאט א מעשה מיט א בחור ביי אונז אין "ישיבת

דאס איז טאקע די סיבה פארן וואס מען צאלט אזוי ווייניג, ווייל באַמט קען מען דאך נישט באַצאלן פאר אַ מחנה; מען וואלט דאך געדארפט באַצאלן יעדע וואך כאטש צוויי דריי טויזנט דאלער. נאר אויב מען וואלט באַצאלט אזויפיל, וואלט דאך יעדער געקומען אַרבעטן אין אַ מוסד, דערפאר צאלט מען ספּעציעל ווייניג - אַ געהאלט וואס קען קוים דעקן אַהיימסצוברענגען אַביסל ברויט אויפן טיש - כּדי עס זאלן נאר קומען אַזעלכע מענטשן וואס ווילן עס באַמט טון און זענען גרייט עס צו טון מיטן גאנצן האַרץ. אַ געטרייער מחנה וואס אַרבעט מיט האַרץ בעט יעדן טאג דעם אייבערשטן: "הייליגער באַשעפער, העלף מיר איה זאל ליב האבן מיינע תלמידים". און די קינדער שפּירן טאקע ווי שטארק מען האט זיי ליב.

זיין גאנצע חיות אין לעבן איז דאס וואס ער קען זיצן מיט די קינדער און איבערזאגן נאכאַמאל און נאכאַמאל די פסוקים חומש, און אז עס איז דא אַ באַשעפער אויף דער וועלט. אויב ער זעט ווי איין קינד בייסט אַ צווייטן, לאַזט ער זיך אַראַפּ צום קינד און זאָגט אים אויף אַ קינדערישע שפּראַך: "בייס נישט; אַ איד בייסט נישט, אַ הונט בייסט. בעט אים איבער און זאָג אים אז דו גייסט עס מער נישט טון".

איבערזאגן נאכאַמאל און נאכאַמאל

דער סוד פון חינוך איז איבערזאגן און איבערזאגן יעדע זאך אן אַ שיעור מאל מיט סבּלנות. דער הייליגער רבי זאָגט (עין חיי מוהר"ו, סימן שצא), אפילו ווען מען זעט ווי אַלע דרשות און אַלעס וואס מען טוט מיט אַ קינד גייט לאַבוד - וועט דאך אַריינגיין איין טראַפּ פון די חזוק און פון די ווערטער וואס מען רעדט און מען חזר'ט, און פון דעם וועלן נאך ווערן שיינע זאכן. דאס איז דער יסוד פון אַ מחנה; זיין גרייט איבערצוזאגן נאכאַמאל און נאכאַמאל מיט סבּלנות און מיט ליבשאפט.

ווען איה הער מחנכים זיך אפּרעדן: "די קינדער הערן מיר נישט אויס", טראכט איה צו מיר: 'אודאי הערן זיי דך נישט אויס, אזוי גייט עס דאך מיט געזונטע קינדער'.

אפּשער אויב מען אַרבעט אין אַ ספּעציעלע מוסד וואס איז געאייגנט פאר קראנקע קינדער ווען די קינדער איין, ווייל זיי ליגן אין די בעטלעך און קענען זיך נישט רירן, זיי זענען נעבעך געלעמט; אבער געזונטע קינדער הערן נישט וואס מען רעדט צו זיי, און מען דארף זיי איבערזאגן יעדע זאך נאכאַמאל און נאכאַמאל.

זאָגט אַ מחנה: "אבער איה האב דאך ממש פריער גערעדט וועגן נישט גנב'ענען, און שוין האט איינער נאכאַמאל געעפנט מיין לעדל און גע'גנב'עט קענדיס. איה מוז אויפזוכן דעם גנב און אים גוט מסדר זיין איין מאל פאר אַלעמאל; איה וועל אים אַרומפירן אין אַלע כיתות און ווייזן פאר יעדן ער איז אַ גנב, כּדי ער זאל זיך נישט וואגן נאכאַמאל צו גנב'ענען" - דאס איז אַ זאך וואס מען טאר קיינמאל נישט טון. מען טאר נישט פארשעמען אַ קינד; אויב אַ קינד האט גע'גנב'עט, קען מען אים נעמען אין אַ זייט און רעדן צו אים אז מען טאר נישט גנב'ענען, און זאָגן: "אפילו ווען קיינער זעט נישט, זעט אבער דער אייבערשטער".

פארן וואס קומט זיך דעם קינד צו ווערן פארשעמט? טראכט גוט אריין, וועט איר זיך דערמאנען אז איר האט אויך גע'גנב'עט אַלס קינד; איר האט אויך אַרויסגענומען קענדיס פונעם מלמד'ס אדער לערער'ס לעדל.

יעדעס ווארט איז אינפארמאציע

אַ לערערין האט מיר געשריבן אַ שאלה: "איה האב יעצט געענדיגט רעדן צו מיינע תלמידות וועגן נישט טשעפען און פארשעמען אַ צווייטן, און גלייך ווען איה בין ארויס פון כּתה, האב איה שוין געהערט ווי איין קינד פארשעמט אַ צווייטן ברבים; איה זע אז די קינדער הערן נישט וואס איה רעדט צו זיי".

דער ענטפער אויף דעם איז: עס מיינט נישט אז די קינדער האבן נישט געהערט; קינדער הערן יעדעס ווארט וואס מען רעדט, נאר מען דארף עס איבערזאגן נאכאַמאל און נאכאַמאל.

איה זע עס ביי מיר אליין. ווען איה בין געווען אַ קינד און מיינע מלמדים האבן גערעדט אין כּתה, איז מיין קאפּ

בכלל נישט דארט געווען; איה האב זיך נישט צוגעהערט. מיין גאנצע קאפּ איז געווען פארשפילט אין די דעמאלטדיגע שפּילערייען; אין די 'קונגעלעך' (טשייכן), און אין די 'ביזנעס קארדס' (געשעפטס קארטלעך). איה האב געפירט אַ גאנצע געשעפט מיט קארטלעך; איה האב געהאט גאנצעטע שייך באַקסעס (פּושקעס) פול מיט קארטלעך פון אַלע קאלירן. איה האב אפילו געהאט שלוחים וואס פלעגן גיין צוזאמנעמען פאר מיר קארטלעך ביי די געשעפטן און פירמעס. סוף וואך, ווען מיין טאטע האט מיר פארהערט, האב איה גארנישט געקענט. מיין טאטע פלעגט געבן אַ קרעכץ: 'אוי, וואס וועט דא זיין?...'.

אבער וואס עלטער איה ווער, דערמאן איה זיך אַלץ מער און מער זאכן פון חדר. איה דערמאן זיך ווי מיינע מלמדים האבן גערעדט אז מען דארף דאווענען און מען דארף לערנען, ווייל נאר דאס בלייבט פונעם מענטש. דאס מאכט מיר היינט טראכטן: 'איה גיי ווערן אן ערליכער איד'.

מען זעט פון דעם, אז אַלע ווערטער וואס מען רעדט צו קינדער גייען אריין אין זייער מוח אַלס 'אינפארמאציע' ווי אזוי אַ איד דארף זיך פירן. אַמאל איז אַ קינד פשוט פארשפילט, אז די זאכן בלייבן שטעקן אין זיין מוח און ער פירט עס דערווייל נישט אויס למעשה; אבער שפעטער ווען ער וועט אויפנוואקסן, ביי די דרייסיג פערציג יאר, וועט ער זיך דערמאנען אין אַלע שיינע דרשות וואס ער האט געהערט אַלס קינד, ער וועט עס אנהייבן אויסצופירן און ווערן אן ערליכער איד.

וואויל איז פאר די מחנכים וואס לייגן אריין אין די טייערע קינדער די הייליגע אמונה אינעם אייבערשטן מיט אַסאך ליבשאפט און ווארעמקייט; דורך דעם וואס זיי געבן אַ גוט ווארט און אַ גלעט פאר יעדן קינד באזונדער, וועלן די קינדער בלייבן מיט גאר גוטע זכרונות פון זייערע יונגע יארן, און זיי וועלן קענען מיט נעמען אויפן גאנצן לעבן אַלעס וואס מען האט מיט זיי געלערנט.

פארוואס פאלגט נישט דאס קינד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,
יישר ב"ח אויף די געוואלדיגע שיעורים
און בריוו, זיי זענען פאר מיר א בחינה
פון מים קרים על נפש עיפה, איך בין
זיך זייער מחזק און איך פארבעסער זיך
אסאך דורך דעם.

איך האב געוואלט פרעגן ווי אזוי מען
קען וויסן א חילוק צי א קינד טוט נישט
וואס מען האט אים געהייסן ווייל עס איז
אים באמת שווער דאס צו טון, אדער נאר
ווייל ער נוצט אויס די שוואכקייט פון די
עלטערן?

איך קען אמאל הערן ווי דאס קינד
זאגט: "טאטי וועט הייסן צוויי דריי מאל,
און נאכדעם וועט ער פארגעסן", אדער:
"איך וועל ווארטן ביז מאמי האט שוין
נישט קיין ב"ח, און איך וועל עס נישט
דארפן טון", ווען איך זע אז דאס קינד
טוט נישט וואס מען האט אים געהייסן,
ווי אזוי ווייס איך פארוואס ער טוט עס
נישט?

יישר ב"ח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - מוצאי שבת קודש
פרשת ויצא, ז' כסליו, שנת תשפ"ה
לפרט קטן

לכבוד ... גרז יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

לערן אויס דינע קינדער אז מען
דארף פאלגן טאטע מאמע, חינוך
איז נישט גרינג אפער עס לוינט זיך
צו אינוועסטירן אין דעם. קינדער
וועלן פרובירן מיט אלע וועגן זיך
ארויסצודרייען פון העלפן און פאלגן,
אפער ווען די קינדער זעען אז די
עלטערן זענען שטארק, די עלטערן

שטייען שטארק אויף דרך ארץ און
אויף פאלגן - וועלן זיי פאלגן און
העלפן.

מען דארף קענען צעטיילן שלעכט
און שטרענג, שלעכט איז נישט שטרענג
און שטרענג איז נישט שלעכט, אז מען
זאגט פאר די קינדער זאלן העלפן און
פאלגן, דאס איז נישט שלעכט, דאס
איז ריכטיג, און אז די קינדער וויינען
און פארפירן - טאר מען נישט ווערן
שוואך, נאר ווייטער מחנך זיין צו טון
וואס איז ריכטיג, אפער אין די זעלבע
צייט טאר מען נישט וויי טון קינדער,
זיי אונטער רייסן, לאכן פון זיי, און זיי
טשעפענען, און חס ושלום דערשרעקן
די קינדער.

פארלייג זיך אויף חינוך, דאס זאל
זיין ביי דיר די גרעסטע עבודת השם. די
תורה זאגט (בראשית כח, יא): "ויקח מאבני
המקום", יעקב אבינו האט גענומען
שטיינער ארום זיין קאפ, זאגן די
הייליגע חכמים (בראשית כח, יא): "רבי
יהודה אמר שנים עשרה אבנים נטל",
יעקב אבינו האט גענומען צוועלף
שטיינער, "כך גזר הקדוש ברוך הוא,
שהוא מעמיד שנים עשר שבטים",
ווייל ער האט געזען ברוח הקודש אז
ער גייט אויפשטעלן צוועלף שבטים,
און פון די שטיינער האט ער געבויט די
מזבח (בראשית כח, יח).

"מעשה אבות סימן לבנים" (עין
תנחומא לך לך, סימן ט), יעקב אבינו לערנט
אויס, ווען א מענטש וויל דינען דעם
אייבערשטן, ער וויל בויען א מזבח,
ער וויל מקריב זיין קרבנות - זאל ער
אריינלייגן ארבעט אין חינוך הבנים

והבנות, די מזבח פון א איד דארף זיין
זינע קינדער, חינוך הבנים והבנות
איז די גרעסטע עבודה, דאס איז אזוי
ווי מקריב זיין קרבנות, דאס איז די
העכסטע עבודה. אזוי ווי דער הייליגער
רבי נתן האט געזאגט: "ביי מיר איז
חשוב מחנך צו זיין מיינע קינדער
אזוי ווי תיקון חצות"; רבי נתן זכרונו
לברכה האט געוואלט גיין שלאפן פרי
צו קענען אויפשטיין זאגן תיקון חצות,
אפער אזוי ווי ער האט געהאט א
שטוב מיט קינדער, פלעגט ער ווארטן
זיי זאלן אהיים קומען פון חדר, וואס
דעמאלט פלעגט ער זיי מחנך זיין צו
מאכן ברכות, ליינען קריאת שמע און
אנגרייטן נעגל וואסער, און דאס האט
אים געשטערט פון גיין שלאפן פרי,
האט ער געזאגט אז דאס איז ביי אים
אזוי חשוב פינקט ווי די עבודה פון
זאגן חצות.

דער אייבערשטער זאל העלפן
זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת וישלח, שנת תשפ"ה)



חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חינוך יומי אימעיל chinuchgilyon@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חזון יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370